

[Birgitte Husmark]

i og med at vi ikke deltager i regeringen, så har vi ikke adgang til den ekspertise og det embedsapparat, som er nødvendigt for at udarbejde et lovforslag, men vi har så taget til takke. Vi siger ved den skriftlige fremsættelse, at der er nogle ting, vi godt kunne ønske os anderledes, men at dette dog er et væsentligt skridt i den retning, vi ønsker at gå, og derfor synes vi, at det foreliggende forslag er et godt udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiets ordfører, at vi synes, det oprindelige lovforslag fra regeringen er et godt udgangspunkt. Det fulgte op på det beslutningsforslag, der var det første initiativ. Vi har ikke haft nogen problemer med stadig væk at arbejde ud fra det forslag.

Så vil jeg også gerne sige, at culpapreglen jo kun er tilstrækkelig som retningslinje dér, hvor man kan pege på, hvor fejlen er opstået, og finde en ansvarlig medicinalperson, som har forårsaget uheldet for patienten.

Vi har sundhedsvæsenets Patientklagenævn, og mange patienter bruger megen god tid på at klage til Patientklagenævnet, men de når jo ikke til et hæderligt resultat, hvis skaden er et hændeligt uheld og man ikke kan vise tilbage til den sundhedsperson, der har påført patienten uheldet, og så står de dér og er ikke nået nogen vegne.

Derfor har vi brug for dette forslag, for selv om man ikke kan påvise, at en enkelt person har påført patienten uheldet, så er skaden i nogle situationer utrolig stor. Dette her handler naturligvis ikke om snævre partihensyn; det handler om de patienter, der rammes af et hændeligt uheld.

Svend Aage Jensen (CD):

Da den sundhedspolitiske ordfører for Centrum-Demokraterne ikke kan være til stede i dag, skal jeg på CD's vegne fremføre følgende:

Lovforslag nr. L 144 er en genfremsættelse af lovforslag nr. L 151 fra januar 1988 og lovforslag nr. L 211 fra april 1990.

CD vil ikke afvise forslaget som grundlag for en drøftelse af de store problemer, visse patienter står over for, men da forslaget indebærer en merudgift på ca. 225 mio. kr., og da CD ønsker at være et økonomisk ansvarligt parti, vil CD ikke umiddelbart støtte en sådan merudgift.

CD mener, at der kræves et langt og dybtgående udvalgsarbejde, for at et sådant forslag kan gøres færdigt, og det kan ikke nås i den korte tid, der er tilbage i denne samling.

Når dette er sagt, skal CD også anføre, at vi mener, der skal være en mulighed for at opnå erstatning i de tilfælde, hvor patienter har været ude for fejlbehandling i det offentlige sundhedssystem.

Som sagt vil vi ikke helt afvise dette forslag, men vi ønsker, at et så omfattende lovforslag får den tid, der skal til for at nå til et godt resultat.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Det er med megen undren, at jeg hører CD's ordfører tage afstand fra forslaget og tage afstand fra at gøre noget for de patienter, der rammes af et uheld, hvor man ikke kan føre skaden tilbage til en bestemt sundhedsperson. Jeg må sige, at jeg er utrolig forbavset og skuffet over det.

Elisabeth Arnold (RV):

Når dette lovforslag nu for tredje gang behandles i Folketinget, er det ikke nogen tilfældighed – det har oven i købet været fremsat både af den tidligere firkløverregering i 1988, det har været fremsat af Socialdemokratiet og SF tidligere og fremsættes nu igen af Socialdemokratiet og SF – men så er det, fordi forslaget afspejler nogle uløste problemer i behandlingssystemet og nogle uløste problemer i sundhedssystemet. Vi har naturligvis allerede nu mulighed for at give erstatning til personer, som har lidt skade på grund af åbenlyse fejl, men også det, vi kalder hændelige uheld, efterlader jo menneskeskæbner, invalideringer, som må kunne gøres til genstand for en eller anden form for erstatning.

Derfor er vi fra Det Radikale Venstres side positivt indstillet over for princippet i dette lovforslag, men vi er godt klar over, at der naturligvis er nogle økonomiske problemer i det. Det har undret os lidt, at beskrivelserne af, hvad dette lovforslag vil koste, har været så forskellige. Vi har indtryk af, at det har været som en harmonika; man kunne udvide eller indskrænke skønnet over mulige økonomiske konsekvenser alt efter, hvad man var i humør til.